

19.11.2010.g.

Često sam razmišljao o završetku ovog našeg zemaljskog života i našoj smrti. Ljudi oko mene, znani i ne znani, umiru svakodnevno. I skoro svi onda žalujemo i plačemo za njima. Tako samo i ja prije. Ali u zadnjih godinu, dvije počeo sam razmišljati drugačije o smrti. U tome me učvrstio i jučerašnji sprovod naše sestre Štefice, majke našeg župnika. Umrla je od moždanog udara, relativno mlada, 56 godina. Bila je nekoliko dana u komi i samo se čekalo da joj srce prestane kucati. Tako smo se mi župljani otputili na sprovod u drugo mjesto i mnogi od nas o toj ženi, njezinom životu, nismo znali gotovo ništa. Oni koji smo ponekad bili u kontaktu s župnikom nešto smo i znali, s obzirom da je on uvijek volio govoriti o svojoj majci. Ali, tamo na sprovodu, skupilo se mnoštvo naroda. I jedan čovjek je izbrojao da su bila 34 svećenika, bogoslova i dr. obučeni u svećeničke i slične odore. To je već nešto govorilo o životu pokojnice. Mene osobno najviše je pogodilo, ali onako nekako radosno, kada je jedan stariji svećenik, vjerojatno župnik u pokojničkoj župi, počeo govoriti o životu pokojne Štefice. O tome kako se u zadnjih 15-tak godina života posvetila Gospodinu i svjedočenju za njega. A kako? Najjednostavnije. Svojim svakodnevnim životom. Svakodnevno se molila za svećenike i svećenička zvanja pa je tako puno doprinjela tome što je Gospodin pozvao njenog sina za svoga pastira, današnjeg našeg župnika. U svojoj župi puno se molila, okupljala je druge na molitvu pa su tako nastale i dvije molitvene zajednice. Organizirala je skupljanje pomoći za sve potrebite i u župi i van nje. Mirila je posvađane u župi i dovodila ih tako do Gospodina. Organizirale je i sudjelovala u svim župnim akcijama pa je sam župnik rekao da se to počelo primjećivati u sve većem broju župljana na misi. Svima je bila na usluzi i pomoći. A moždani udar doživjela je u čišćenje okoliša oko njihove kapele Krista Kralja. I puno drugih malih i velikih stvari koje i nisam zapamtio. I primijetio sam da je strahovito puno toga napravila ali nije bila bogata ni novcem ni materijalnim bogatstvima.

NE,

ALI ONA

JE

BILA

BOGATIJA

OD

PUNO

DRUGIH U NEČEM

DRUGOM.

BILA

JE

BOGATA

S

LJUBAVLJU

PREMA

BLIŽNJIMA.

A njeni bližnji su bili svi oko nje, kao i njezinom ljubljenom Gospodinu.

GOSPODIN JOJ JE DAO DAR LJUBAVI PREMA BLIŽNIMA I DAR POMAGANJA I ONA IH J
E
NESEBIČNO
KORISTILA
I
DIJELILA
OKO
SEBE.

U tim trenucima, ja sam gledao u zemlju, slušao svećenikove riječi i plakao. Plakao sam zbog
radosti koju joj je Gospodin dao da može za njega svjedočiti. ONA JE SVJEDOČILA ZA GOSP
ODINA.

U jednom trenutku sam sklopio ruke i zamolio sam u sebi Gospodina da mi udijeli barem dio
milosti koju je dao sestri Štefici, milost svjedočenja.

Jer, sestra Štefica je bila
GOSPODINOV
SVJEDOK ovdje na zemlji.

KOJA
JE
TO
MILOST!
BITI
GOSPODINOV
SVJEDOK.

A što se tiče načina njezine smrti, sve mi je postalo jasno kada je svećenik rekao, što mnogi od
nas nisu znali, da je sestra Štefica bolovala od raka koji je metastazirao po cijelom njezinom
tijelu te je dio metastaza doveo i do moždanog udara. U tom trenutku sam vidio SLAVU BOŽJU
i milost koju oni ima za sve nas koji za njega svjedočimo. Zlo je vjerojatno napadalo i prije
sestru Šteficu radi njezinog svjedočenja za Gospodina ali se onda odlučilo da ju muči i jednom
od najgorih i najtežih bolesti, rakom. Ali ne, nije Gospodin to dozvolio. Kada je odlučio pozvati
sestru Šteficu k sebi, zlo i smrt tu nisu imali utjecaja. Gospodin je sestru Šteficu uzeo k sebi
kada je to on htio i kako je to on htio. Nije joj dao da se muči u ovozemaljskom tijelu jer se kroz
život već dovoljno mučila, obratila se prema njemu, učvrstila je svoju vjeru i svjedočila je za
njega. Takvima Gospodin više ne daje i ne dopušta kušnje jer su takvi već kušani i kušnje su
izdržali. I ujutro, pred našom crkvom nakon jutarnje mise, neke žene su razgovarale o njezinoj
smrti i jedna je kazala : "Jož, jadnica." A ja sam si u tom trenutku pomislio : "Ma koja jadnica,
sretnica. Sada je on sa svojim Gospodinom. Kad bi
meni
Gospodin udijelio takvu milost. "

A to sam vam sve napisao kao odgovor na one silne jadikovke, žalosti i tuge za one koji u umiru u teškim bolestima i mukama. I kratkim i dugim. U zadnjih nekoliko godina vodio sam više raznih rasprava o tome kako bi se čovjek trebao ponašati kada je on ili netko od njegovih teško bolestan te na kraju od te bolesti i umre. Da li to treba skrivati, da li treba obići sve svjetske liječnike i nadriliječnike, travare i ne znam već koga u tome da se od bolesti izliječi. Da li Bog takve ljude mrzi, da li ih to kažnjava za njihove grijehе? I da li, kako mnogi govore i hoće, je najbolje umrijeti brzom smrću, da se ne mučiš i da nisi nikome na teret?

Ja sam i prije bio protiv takvih ponašanja i razmišljanja a sada sam potpuno siguran da sam u pravu. Ne znam što je meni Gospodin namijenio, to je njegova volja. Ali ja sam potpuno siguran da brza i bezbolna smrt za mnoge ljude predstavlja strašno veliku nesreću i da im je to zlo pripremilo da si nekako osigura njihovu dušu, pogotovo kada shvati da se čovjek počinje mijenjati i okretati prema Gospodinu, osobito kada počinje biti stariji i kada krenu razmišljanja o životu u starosti i smrti. A zašto?

Negdje sam to pročitao, a i sam sam se uvjerio, da oni koji umru brzom i naprasnom smrću nisu dobili priliku da se pomire s Gospodinom, da ispovjede i okaju svoje grijehе i da iskoriste darove koje im je Gospodin kako bi za njega svjedočili i proslavili ga svojim radom i ponašanjem. Umrijeti brzom i naprasnom smrću nije po Božjoj milosti osim ako čovjek nije, kao u slučaju naše sestre Štefice, ispunio svoje poslanje na zemlji, iskoristio svoje darove na Božju slavu, ispovjedio i okajao svoje grijehе i, koje li sreće i slave na Nebu, priveo barem jednu izgubljenu dušu Gospodinu. Kada je čovjek teško bolestan ili je netko od njegovih najbližih teško bolestan, ima vremena da pogleda kakav život živi ili je živio, gdje je u njegovom životu Gospodin. Svi, neki to priznaju a neki ne, pomisle u tim trenucima na Gospodina. Jer ljudska sebičnost u tom trenutku gleda samo kako bi joj bilo dobro, da ozdravi on ili netko od njegovih bližnjih, pa će se radi toga i obratiti Gospodinu.

I to je dobro. TO JE STRAŠNO DOBRO. JER IH JE GOSPODIN POZVAO K SEBI. Dao im je priliku da ga potraže, da zatraže njegovu pomoć.

A
ON
UVIJEK
DOLAZI.

No, mnogi to tako ne učine. Sve će obići tražeći pomoć od svih osim od Gospodina koji je kraj njih.

Sreo sam neke roditelje čija su djeca bila bolesna, neka su umrla. Sreo sam i neke muževe i žene čiji su supružnici bili teško bolesni pa su neki i umrli. Sreo sam puno djece čiji su roditelji bili teško bolesni pa su neki i od tih bolesti umrli. A sreao sam i neke ljude koji su bolovali od teških bolesti pa su na kraju i od njih umrli. Nevjerojatno je to da svi oni koji su bili okrenuti Gospodinu i iskreno su tražili njegovu pomoć, bili uslišani, na ovaj ili na onaj način.

Ono što sam kod svih takvih primijetio, bez obzira da li je neki slučaj završio sa smrću, je to DA
SU
SE
SVI
ONI
PRESTALI
BOJATI
SMRTI. Ne, nisu sad oni postali neke druge osobe. Ne. SAMO
SU
STRAH
OD
BOLESTI
I
SMRTI
PREDALI
GOSPODINU.

SMRTI, GDJE JE SADA TVOJA POBJEDA...

SMRTI, GDJE JE SADA TVOJ ŽALAC...

Nedavno je bila bolesna moja prijateljica Jasenka, vjerna sestra u vjeri, koja je prije nekog vremena imala borbu s rakom. Mislilo se da joj se opet vratila bolest. Ali bilo je nešto drugo. Pa sam ju nakon svega toga pitao dali je, s obzirom na prirodu svoje bolesti, svjesna da može umrijeti i kako to podnosi. Kazala mi je da je svjesna i da ju to sada uopće ne muči. Prije da, sada ne. Kazala je da je to Božja volja pa neka bude po njegovoj volji. TO JE PREDALA GOSPODINU.

Prije nekoliko godina umro je u našem kraju čovjek, bogati gospodarstvenik, koji je bolovao od raka i na kraju, nakon nekoliko godina "žestoke borbe" preminuo je. Ali, on je obišao sve što je

mogao samo da se proba izliječiti. I puno ljudi oko mene je govorilo da je on bio pravi čovjek, da se borio do zadnjega, da nije odustao. Ja se s tim nisam slagao. Tada nisam bio toliko čist u vjeri pa nisam to znao dobro izraziti. Ali danas znam da se taj čovjek borio sa zlom za svoju dušu, za svoj život se borio sa smrću, a nije pozvao u pomoć jedinog koji je pobijedio smrt, NAŠ EG

GOSPODINA. I izgubio je svoju bitku, svima oko sebe je ulijevao lažnu nadu, svi slični su nakon njegove smrti ostali u strahu od smrti, ostali su u tjeskobi što je ZLO htjelo. Kroz njegovu bolest i smrt pobjedu je izvojevalo zlo.

Ali, kroz one kao što je bila sestra Štefica i mnogi drugi odani Gospodinu, pobjeđuje naš Gospodin a kraj njega i oni koji su ga pozvali u pomoć i cijeli mu se predali. ZLO TU NE MOŽE NIŠTA.

Zato, kada vidite oko sebe nekog teškog bolesnog ili jadnog a znate da je svoj život predao Gospodinu, nemojte ga žaliti. Budite radosni jer njegove grijehe i njegovu smrt Gospodin je otkupio i on će tog čovjeka uzeti sobom u vječni život. Radije se bojte za sebe. Jer vi ste još tu takvi kakvi jeste i zlo će vas stalno napadati da vam uzme dušu.

Nije Gospodin na svojem križnom putu uzalud rekao: "KĆERI JERUZALEMSKE, NE OPLAKUJ	
TE	MENE
,	NEG
O	OP
LAKUJTE	
SEBE	
I	
SVOJU	
DJECU."	

Tako i vi. Razmislite u ovom trenutku da "ako se sutra zaište vaš život" da li ste spremni. Da li možete pogledati smrti u oči, proći kraj nje i doći otvorena pogleda pred Gospodina? A ako niste, a brzo će vam završiti ovaj vaš zemaljski život, tražite Gospodina dok još imate vremena. Jer kada vam dođe zadnji čas, neće više biti vremena. Bit će samo plač i škrgut zubiju.

A ja, ja to ne želim. Ja želim u život vječni. Ja svoj život predajem Gospodinu i ne bojim se i ne trebam se bojati smrti. I nemojte zaboraviti da Gospodin nije došao radi pravednika nego radi grješnika i kakove god grijehe imate on će vam ih oprostiti. Samo ako to od njega zatražite.

Probajte. PREKRASNO JE GOSPODINU PREDATI SVOJE GRIJEHE. Tada zlo i smrt sa svojom kosom moraju ići dalje tražeći novu žrtvu a vi ćete ostati radosni, zadovoljni i mirom ispunjeni. Čekajući svoj susret s Gospodinom.